

Keramisch Museum Goedewaagen

Glas in 't Veen

G. Nanninga bij een half-industriële persmachine van Voorheen Meursing

L. Schoonzoon Henk Meijer met vader en zoon Kruizinga

Stoken op petroleum, situatie voor verbouwing aan het Dwarsdiep

Na de nieuwbouw van de voorraadschuur

Glasfabriek Nanninga, Nieuw-Buinen 1961-78

Van oorsprong was hij machinefabrikant aan het Dwarsdiep in Nieuw-Buinen, maar in 1960 schakelde Gerardus Nanninga over op de productie van gebruiks- en verpakkingsglas. Glaswerk waarmee zijn geboortedorp vanaf het midden van de 19e eeuw groot geworden was.

Terwijl Voorheen Meursing aan het eind van het Zuiderdiep en het begin van de Glaslaan, de enig overgebleven grote glasfabriek ter plaatse, net als de zusterbedrijven in Leerdam en Schiedam voor massificatie en een verdere industrialisering met een lopende band koos, richtte Nanninga zich op een heel breed productiespectrum van kleinere glasobjecten. Kennelijk waren die voor Meursing niet meer lonend.

Bij Nanninga werd ouderwets geblazen, maar ook werden van Meursing afgedankte, half-industriële persmachines overgenomen. Bij Nieuw-Buinens laatste glasfabriek werd op petroleum gestookt. Het ging vanaf de meet goed met Nanninga, vandaar dat een aanvraag bij het gemeentebestuur werd ingediend om aan de Glaslaan een nieuwe fabriek te mogen bouwen. Die bouwvergunning werd niet gegund. Na nieuwbouw achter het woonhuis werd met een klein team van zo'n tien mensen daarom aan het Dwarsdiep doorgewerkt.

Toen in 1967 tot verbijstering van het eigen personeel en de bevolking van Nieuw-Buinen door de directie van de Verenigde Glasfabrieken de vestiging

van Voorheen Meursing gesloten werd, bleef Nanninga als enige fabrikant over. In de sowieso al ondermaatse, landelijke geschiedschrijving over de bijzondere glasproductie in Nieuw-Buinen wordt zijn fabriek vrijwel niet genoemd.

En vergeten is ook dat Nanninga uit liefde voor het vak uit de boedel van Meursing een unieke collectie machines, gereedschappen, ontwerptekeningen en documentatiemateriaal overnam. De enige die dat vroegtijdig onderkende, was glaskunstenaar Cees van Olst uit Diever die kort na de stichting van zijn glasmuseum eind jaren 70 de boedel van Nanninga overnam.

Van Van Olsts plan om een historisch verantwoord *remake* in zijn museum in Veenhuizen te stichten van een vroeg 20e eeuwse glasfabriek als die in Nieuw-Buinen stonden, is het nooit meer gekomen.

Onbekend bleef ook dat Nanninga door het aantrekken van de in Duitsland en Zweden geschoolde glasblazer Günter Hitze een voor Nieuw-Buinen geheel nieuwe sierglasproductie opzette. Veelkleurig glaswerk dat op Marktplaats soms wordt aangeboden als van het Venetiaanse Murano.

Dankzij schenkingen van Nanninga's kinderen kan verzamelaar Henk Brans in de expositiereeks Glas in 't Veen een unieke presentatie geven van deze laatste Nieuw-Buiner fabriek.

In de tentoonstelling die duurt tot 28 april 2025, is ook werk van glaskunstenaar Cees van Olst (1947-2014) te zien.

Réchaud met waxinelicht

Handgeblazen Eiffeltoren

Glas en messing

Bijenlokglas

Sierballen van G. Hitze

Vertakte vaas, G. Hitze

Likeurfles als gloeilamp je

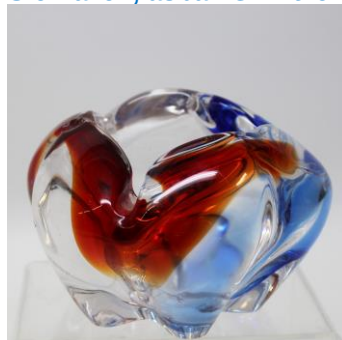
Siervazen, asbak G. Hitze

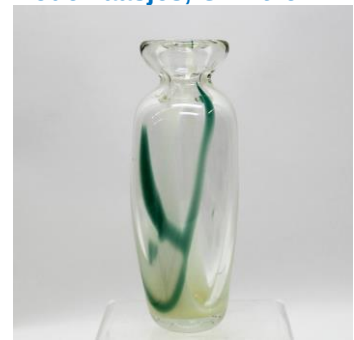
Rode vaasjes, G. Hitze

Asbak voor Vredestein

Veelkleurige asbak. Hitze

Vaas, C. van Olst, h. 22

Siervogel van G. Hitze

Getordeerde vaas, G. Hitze

Vaas, C. van Olst, h. 22